

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 007499 12 Uvp
Sarajevo, 18.04.2012. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, Apelaciono upravno vijeće sastavljeno od sudija Srete Crnjaka, kao predsjednika vijeća, Zvezdane Antonović i dr Branka Moraita, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Mirsade Lučkin kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Udruženje građana „Centar za istraživačko novinarstvo“ Sarajevo, zastupano po zakonskom zastupniku direktoru Lejli Bičakčić, a ista zastupana po punomoćniku Milanović Nebojši, advokatu iz Banja Luke, protiv rješenja broj: 01-50-3/11 od 31.08.2011. godine tužene Agencije za državnu službu Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tužene za preispitivanje sudske odluke-presude Vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 007499 11 U od 28.02.2012. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 18.04.2012. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke kojim je tužba uvažena, osporeno rješenje tuženog broj 01-50-3/11 od 31.08.2011. godine, kao i prvostepeno rješenje broj 03-34-2-648-3/11 od 16.08.2011. godine poništeno i predmet vraćen na ponovni postupak (stav I presude), se odbacuje kao nedopušten.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke u odnosu na dosuđene troškove upravnog spora u iznosu od 700,00 KM (stav II), se odbija kao neosnovan.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev za preispitivanje sudske odluke.

- ..

Presudom Vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 007499 11 U od 28.02.2012. godine uvažena je tužba tužitelja, osporeno rješenje tužene broj 01-50-3/11 od 31.08.2011. godine, kao i prvostepeno rješenje tužene broj 03-34-2-648-3/11 od 16.08.2011. godine poništeno i predmet vraćen na ponovni

postupak. Stavom II presude obavezana je tužena da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 700,00 KM.

Protiv navedene presude tužena je blagovremeno podnijela zahtjev za preispitivanje sudske odluke zbog povrede zakona BiH i zbog povrede pravila postupka. Navodi da tužena ima pravni interes za podnošenje zahtjeva ne samo zbog pravilnosti primjene propisa, nego i zbog dosuđenih troškova postupka na štetu tuženog. Osporenom odlukom sud je u pogledu merituma spora pogrešno primjenio odredbe člana 8. i 9. Zakona o slobodnom pristupu informacijama u BiH, te nije uzeo u obzir odredbe člana 16., 17. i 54. Zakona o zaštiti ličnih podataka. U osporenoj odluci sud ne obrazlaže činjenicu zbog čega su lični podaci lica angažovanih po ugovoru o djelu javno dobro koje se ima objaviti bez izuzetka, te da nije cijenjena izjava lica, čiji se podaci trebaju objaviti, da neodobravaju objavu ličnih podataka. Nisu cijenjene ni javne isprave-akti tužene broj 03-1-37-9-543-4/10 od 24.02.2011.godine koji negiraju objavljivanja kakva sud nalaže. Sve je to uticalo da činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. U odnosu na dosuđene troškove postupka ističe da je sud zanemario argumente tužene koji se odnose na primjenu važeće advokatske tarife. Tuženi se usprotivio naknadi po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata RS iz razloga što je ista mnogo veća od federalne tarife, što je isticano i u odgovoru na tužbu. Smatra da primjenom principa prostornog važenja zakona i drugih propisa po kojima isti važe na teritoriji koja je pod vlašću zakonodavnog organa koji je donio konkretni propis, na konkretni spor se trebala primijeniti Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Federacije BiH jer i tužitelj i tuženi imaju sjedište u Sarajevu, Federacija BiH, zakonski zastupnici stranaka-ovlaštena lica, direktori su građani Federacije BiH, a također i sjedište Suda je u Sarajevu-Federacija BiH. Smatra da je tužitelj postupao dolozno-nesavjesno kada je bez ikakve uzročno posljedične veze sa Republikom Srpskom uzeo advokata iz tog entiteta samo sa namjerom da vođenje spora učini što skupljim. Neprihvatljiv je stav suda o pravu na slobodan izbor advokata jer bi takvom logikom stranka mogla angažovati i američkog advokata. Obzirom da se uzimanjem advokata zasniva jedan obligacioni odnos, na koji se kao opći propis primjenjuje Zakon o obligacionim odnosima, sud je povrijedio član 12. i 13. tog zakona podržavajući tužitelja koji nije postupao saglasno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno tužitelj je uz podršku suda vršio svoje pravo protivno cilju zbog kojeg je ono zakonom ustanovljeno ili priznato. Iz tog razloga se prigovara odluci o troškovima postupka. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači i tužitelj odbije sa tužbom ili da pobijanu odluku ukine i predmet vrati prvostepenom vijeću na ponovno suđenje uz uputu za postupanje. Ukoliko sud zahtjev ne usvoji u meritumu, predlaže da se prvostepena odluka preinači u dijelu troškova postupka na način da će se dosuditi troškovi postupka u iznosu od 240,00 KM, a sa viškom zahtjeva za troškove postupka tužitelja odbiti.

U odgovoru na zahtjev, tužitelj je predložio da isti odbije kao neosnovan.

Pošto je prethodno ispitalo da li su ispunjene procesno-pravne pretpostavke za meritorno odlučivanje o zahtjevu, Apelaciono upravno vijeće je zaključilo sljedeće:

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije dopušten u odnosu na I stav presude kojom je tužba uvažena, osporeno rješenje tuženog broj 01-50-3/11 od

31.08.2011.godine, kao i prvostepeno rješenje broj 03-34-2-648-3/11 od 16.08.2011.godine poništeno i predmet vraćen na ponovni postupak.

Odredbom člana 49. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Sl. glasnik BiH broj: 19/02, 88/07 i 83/08) propisano je da se protiv konačne odluke Upravnog odjeljenja Suda i konačne odluke najvišeg suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine donesene u upravnom sporu, može podnijeti zahtjev za preispitivanje sudske odluke. Presudom donesenom u upravnom sporu kontroliše se zakonitost rada upravnih organa i kada se takvom presudom osporeni upravni akt (ili i akt prvostepenog organa) poništava (istom nije odlučeno o upravnoj stvari koja je bila predmet rješavanja u upravnom postupku) i predmet vraća nadležnom organu uprave sa ciljem da zakonito riješi spor (na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pravilnom primjenom materijalnog prava i bez povrede odredaba procesnog zakona), mora se zaključiti da strankama nedostaje procesno-pravni interes da zahtjevom za preispitivanje sudske odluke pobijaju takvu presudu, a to ne bi bilo ni u skladu sa osnovnom svrhom upravnog spora (da cijeni zakonitost upravnog akta). Zbog toga u slučaju ako je uvažavanjem tužbe osporeni konačni akt poništen i predmet vraćen nadležnom upravnom organu na ponovno rješavanje, odnosno na daljnji postupak po zakonu, dakle nije meritorno riješeno o upravnoj stvari, zahtjev za preispitivanje sudske odluke treba odbaciti kao nedozvoljen zbog nedostatka pravnog interesa stranaka za njegovo podnošenje. Odluka sa navedenim sadržajem je pravosnažna samo u formalnopravnom smislu jer se protiv iste ne može uložiti žalba iz razloga što materijalnim zakonom nije dozvoljena. Pobijanom presudom nije riješena upravna stvar jer je uvažavanjem tužbe poništeno rješenje tuženog organa, pa nije nastupila pravosnažnost te presude u materijalnopravnom smislu

Iz tog razloga se nisu stekli uslovi za vanredno preispitivanje sudske odluke propisani članom 53. Zakona o upravnim sporovima BiH, pa je apelaciono vijeće zahtjev za vanredno preispitivanje odbacilo kao nedozvoljen, primjenom odredbe člana 52. stav 1. Zakona o upravnim sporovima BiH (Službeni glasnik BiH broj 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zahtjev za preispitivanje odluke o troškovima upravnog postupka nije osnovan

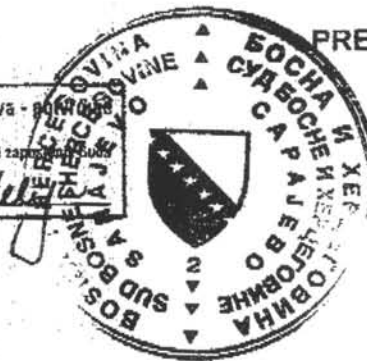
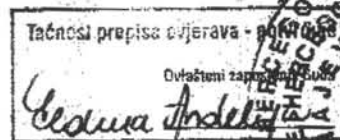
Neosnovano tužena smatra da ne postoji pravni osnov za primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj, odnosno da se trebalo voditi računa o prostornom važenju zakona i drugih propisa. Naime, s obzirom da su advokatske komore u Bosni i Hercegovini organizirane kao entitetske i da ne postoji advokatska komora za Bosnu i Hercegovinu, pa dakle ni Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Bosni i Hercegovini, vijeće za upravne sporove je, po shvatanju apelacionog upravnog vijeća, u konkretnom slučaju osnovano primijenilo Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj, jer je punomoćnik tužitelja upisan u imenik advokata Advokatske komore Republike Srpske, što mu daje pravo da kao punomoćnik stranke postupa pred svim sudovima u Bosni i Hercegovini, kao i pravo na nagradu i naknadu troškova u skladu sa Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u Republici Srpskoj, kako je to propisano i odredbom člana 5. stav 1. te Tarife.

Pravilno se vijeće za upravne sporove kod dosuđivanja troškova postupka pozvalo na odredbu člana 61. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Sl.glasnik BiH broj: 19/02, 88/07 i 83/08) koja propisuje da su troškovi postupka u upravnim sporovima izdaci učinjeni povodom upravnog spora od njegovog pokretanja do završetka, te da će sud svakom odlukom kojom okončava postupak u upravnom sporu odlučiti ko snosi troškove postupka i koliko oni iznose. Prema odredbi člana 60. a) navedenog Zakona, za pitanja o postupku u upravnim sporovima, koja nisu regulisana ovim zakonom, shodno će se primjenjivati odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak. Članom 320. stav 2. Zakona o parničnom postupku pred Sudom Bosne i Hercegovine (Sl.glasnik BiH br. 36/04 i 84/07) propisano je da parnični troškovi obuhvataju i nagradu za rad advokata i drugih lica kojima zakon priznaje pravo na nagradu.

Kako navodi tuženog ne utiču na pravilnost i zakonitost pobijane odluke u pogledu dosuđenih troškova spora, to je apelaciono upravno vijeće zahtjev za preispitivanje presude vijeća za upravne sporove ovog Suda u stavu II koji se odnosi na dosuđene troškove odbilo kao neosnovan, primjenom odredbe člana 54. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH (Sl.glasnik BiH broj 19/02, 88/07 i 83/08).

Ovo vijeće je ocijenilo da troškovi tužitelja za sastav odgovora na zahtjev za preispitivanje sudske odluke u smislu člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH, nisu bili potrebni radi vođenja upravnog spora, jer odredba člana 52. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH ne propisuje obavezu protivnoj stranci da podnese odgovor na zahtjev za preispitivanje sudske odluke, pa je stoga i odlučeno kao u trećem stavu izreke rješenja

Zapisničar
Mir sada Lučkin

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Sreto Crnjak